

Τὸ Βῆμα

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ

ΓΡΑΦΕΙΑ
"ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΠΑΤΡΙΔΟΣ,"

ΠΑΝΤΩΝ ΠΑΤΡΙΣ ΤΙΜΙΩΤΑΤΟΝ

Ἰδιοκτήτης
Ρ. ΓΑΒΑΛΑΣ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΤΡΙΚΥΜΙΑΝ Η ΓΑΛΗΝΗ

Ὁ ἐκ τῆς Γλώσσης ἐγερθεὶς θυελλώδης σάλος κατέπαυσε, καὶ ἡ ἀναγραφείσα ἐν τῇ συνταγματικῇ Χάρτῃ διάταξις, δι' ἧς ἐπισήμως ἀναγνωρίζεται ἐπίσημος τοῦ Κράτους γλῶσσα ἡ Καθαρεύουσα ἐπήνεγκε τὴν γαλήνην, τὴν ποθητὴν γαλήνην, χάριν τῶν ἐκτάκτων περιστάσεων, ἃς τὸ ἔθνος διέρχεται καὶ ΕΣΩ καὶ ΕΞΩ. Ὁ ἐκ Κρήτης πηδαλιουχῶν τὸ τῆς Κυβερνήσεως σκάφος, ὅπερ εἶπερ ποτὲ νῦν κλυδωνίζεται, κινδυνεῖον νὰ καταποντισθῇ, οὐδένα, ὡς μὴ ὄφειλε, κίνδυνον βλέπων ἐκ τοῦ ἀναφανέντος καὶ πάλιν κρυφίου καὶ ἐξ ἐνέδρας γλωσσικοῦ ἀγῶνος τοῦ ἀπονενοημένου Μαλλιαρισμοῦ, συστηματικῶς καὶ ἀφανῶς ἐργαζομένου ἐπεδειξάτο ἀδιαφορίαν, ἀδικαιολόγητον ἀλτρουισμόν, ὡς τὰ πράγματα ἐκ τῶν ὑστέρων ἀπέδειξαν, νομίσας οὐχὶ ἄξιον λόγου τὸ Γλωσσικὸν ζήτημα, καὶ ἐπιτρέψας νὰ πρωτοστατήσῃ τὰ τῆς Βουλῆς μέλη καθ' ἕκαστον καὶ οὐχὶ ἡ Κυβέρνησις αὐτὴ διὰ τοῦ ἡγέτου αὐτῆς, ἡ ὁ ἡγέτης τῆς Κυβερνήσεως ἐξ ὀνόματος τῆς Κυβερνήσεως, ἐκπροσωπῶν τὴν ἐπίσημον γνώμην τοῦ ὄλου Υπουργικοῦ Συμβουλίου. Καὶ βεβαίως· ἐὰν ὁ κ. Βενιζέλος ἐκ πολιτικῆς προνοίας ἔσπευδε νὰ υἰοθετήσῃ τὸ ζήτημα καὶ προσέβαιεν εἰς ἃς δηλώσεις ἠναγκάσθη νὰ καταφύγῃ ὑστερον, τὰ πράγματα δὲν θὰ ἔφθανον εἰς ὃ δυσάρεστον σημεῖον ἔφθασαν· ἐκεῖνο δὲ τὸ ὅποιον ἐκ τῶν δηλώσεων τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ ἐπὶ τοῦ ζητήματος ἐθεωρήθη ἀνεπαρκὲς καὶ οὐχὶ ἱκανῶς ἱκανοποιητικόν, θὰ ἐθεωρεῖτο ἀρκετὸν ἐν τῇ προσήκοντι χρόνῳ γενόμενον. Ἄλλ' ἐν τούτοις ἐρωτῶμεν· ἐπήλθεν ἡ Γαλήνη; τὰ διαμαχόμενα στρατόπεδα κατέθεντο τὰ ὄπλα; ἡ ἀγρία τῶν μαχομένων μῆνις κατηνύσθη; ὁ χόλος καὶ ζέουσα ὀργὴ ἐξητμίσθησαν; Ἡ ἀδιαφορία καὶ ψυχρὰ τοῦ ἡγέτου ὑποδοχὴ τοῦ γλωσσικοῦ ζητήματος ἄρα γε εἶνε δεδικαιολογημένη; Ἐκ τοῦ τελευταίου ἀρχόμενοι ἐρωτήματος καὶ ἐπὶ τὰ λοιπὰ χωρήσωμεν. Εἶνε ἀληθὲς καὶ ἀναμφήριστον, ὅτι οὐδένα ἡ γλῶσσα διατρέχει κίνδυνον. Ἡ γλῶσσα οὐσα τὸ μόνον διαμέμον Ἐθνικὸν ἀγαθὸν καὶ ὄργανον, δι' οὗ ὁ τύπος καὶ ἅπαντες οἱ συγγραφεῖς καὶ λόγιοι ἐπιστήμονες ἐκφράζουσι τὰς ποικίλας ἰδέας των, ἀληθῶς οὐδένα διατρέχει κίνδυνον, καὶ οὔτε ὁ Κοραΐης ὁ Σοφὸς, οὔτε ὁ Δούκας, οὔτε ὁ Ροῦδης, οὔτε ὁ Χατζηδάκης, οὔτε ὁ ἀοίδιμος Κόντος, οὔτε ὁ ἀκάματος γέρων Μιστριώτης, οὔτε ὁ Πολίτης καὶ Λάμπρος, οὔτε ὁ Πάλλης καὶ Ψυχάρης, οὔτε ὁ «Νουμάς»

μετὰ τῆς ἀγέλης ἀπάσης τῶν Μαλλιαρῶν καὶ ἀτυχεστάτων γλωσσοπλαστῶν δύνανται νὰ διασαλεύσωσι τὰ στερρὰ καὶ ἀδιάσειστα βάρθρα τῆς Ἐθνικῆς ἡμῶν Γλώσσης, ἣτις εἶνε ἡ Καθαρεύουσα, ἐδραζομένη ἐπὶ τῆς μεγάλης Ἐθνικῆς συνειδήσεως, ὡς δὲν κατώρθωσαν νὰ διαφθείρωσι καὶ συμπαρασύρῃσιν οἱ σκότειοι αἰῶνες τῆς μαύρης καὶ στυγνῆς δουλείας, οἱ ἐπιδραμόντες βάρβαροι λαοὶ, ἡ Φραγκοκρατία καὶ ἡ στυγερά πενία, καὶ κατὰ τοῦτο εἰμεθα συμφωνότατοι μετὰ τοῦ ἐκ Κρήτης ἡγέτου. Ὅσον ὅμως καὶ ἀνέμολύθη ἡ γλῶσσα ἡμῶν, ὀφειλομέν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι οὐδέποτε περιυβρίσθη, ἐξητμίσθη εἰς τοιοῦτον ποταπὸν καὶ βορβορώδη θαμνόν, ὅσον σήμερον· ὑπὸ τῶν καλουμένων μαλλιαρῶν Γλωσσοπλαστῶν, οἵτινες ζητοῦσι νὰ θολώσωσι τὰ νερὰ καὶ νὰ μᾶς εἰπωσιν ὅτι εἶνε **δημοτικιστὰί**. Οὐδέποτε τὸ ἱερόν μας εὐαγγέλιον καὶ οἱ θαυμάσιοι τῆς ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας ὕμνοι κατερρυπώθησαν δι' εἰδεχθεστέρας γλώσσης, διὰ τῆς ἐπιχειρηθείσης ῥυπαρᾶς μεταφράσεως τοῦ ἀξιότιμου κ. Πάλλης, δι' ἧς τὸ ἱερώτατον τοῦ Χριστιανισμοῦ βιβλίον ἀπώλεσε τὸν ἀνέφικτον αὐτοῦ σεβασμόν καὶ κατεκρημνίσθη εἰς τὴν τάξιν τοῦ Μπερτόλδου καὶ τῶν ἄλλων συναφῶν καὶ ὁμοτίμων αὐτῷ εὐθιμογραφημάτων. Διὸ καὶ ἡ Σεβαστὴ ἡμῶν Κυβέρνησις ὄφειλεν, ἔχουσα ὑπ' ὄψιν καὶ τὸ δοθέν ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ αἵματηρὸν μάθημα τῆς 9 Νοεμβρίου παρὰ τὴν τὴν ὁδὸν τοῦ ἐρείσματος τῆς γλώσσης αἰοδίου Κοραΐ, ὄφειλε, λέγομεν νὰ πρωτοστατήσῃ ἐπὶ τοῦ γλωσσικοῦ ζητήματος ἐπισύρουσα τὴν ἐπιδοκιμασίαν τοῦ Λαοῦ καὶ δικαιούσα τὴν ἔθνικὴν Πίστιν, μεθ' ἧς ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς περιέβαλεν αὐτήν. Ἄλλ' ἃς εἰπωσιν εἰς ἡμᾶς τί ζητοῦσιν οἱ γλωσσοπλάσταί οὗτοι διὰ τῆς νέας γλωσσοπλαστικῆς των; φροντίζουσι διὰ τὸν Λαὸν τὸν ἀμόρφωτον; Βλέπουσιν, ὁ Λαὸς σύσσωμος, πεπαιδευμένοι καὶ ἀπαιδευτοὶ ἀποκρούουσι τούτους· διότι ἅπαξ ἐλευθερωθεὶς ἐννοεῖ νὰ ἀκολουθήσῃ πᾶσαν ἐξέλιξιν προόδου γλώσσης, τέχνης, ἐπιστήμης καὶ βιομηχανίας. Δὲν ἀρέσκειται νὰ ἐπανέρχεται εἰς τοὺς χρόνους τῆς πικρᾶς δουλείας, διὰ τῆς δυνάμει καὶ βεβορβορωμένης γλώσσης, ἣν κατὰ βούλησιν πλάττουσιν εἰς τις ἐν τῇ ἐμπορικῇ αὐτοῦ Γραφείῳ, εἰς τις ἐν τῇ ἰδιοτροπιᾷ καὶ μισελληνισμῷ αὐτοῦ καὶ ἄλλος ἄλλοθεν ποθεν κινούμενος. Πᾶσα ἐξέλιξις ὑποτίθησι πρόδοον ἀπὸ τῆς ἀτελείας εἰς τελειότητα καὶ οὐχὶ τοῦναντίον· καὶ ἐὰν τὰ ὄντα ἐτελειοποιήθησαν διὰ τοῦ χρόνου, διὰ τί οἱ ἔκφυλοι οὗτοι ἄνθρωποι μετὰ τούτου ἀδικαιολογήτου πείσματος ἐπιζήτοῦσι

τὸ χεῖρον καὶ ἀτελὲς ἀπὸ τοῦ κρείττονος καὶ τελειοτέρου; Ἡμεῖς παραδεχόμεθα τὴν ἀναγραφὴν τῆς διατάξεως ἐν τῇ Συντάγματι οὐχὶ χάριν τῆς γλώσσης ἡμῶν, ἣτις, ὡς καὶ ὁ ἀξιότιμος πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως πιστεύει, οὐδένα φόβον ἔχει, ἀλλὰ πρὸς φέμωσιν τῶν θρασέων καὶ ἀναιδῶν κηλιδωτῶν τῶν ἱερῶν ἡμῶν βίβλων καὶ περιορισμὸν τοῦ ἀτασθάλου καὶ ἀντεθνικοῦ ἔργου αὐτῶν, ἐναντίον τῶν φυσικῶν τῆς ἐξελίξεως νόμων. Ἐξέλιξις σημαίνει τελειοποίησιν, πρόδοον καὶ οὐχὶ ὀπισθοχώρησιν. Τὴν φαινομενικῶς ἐπελθοῦσαν γαλήνην οὐκ ἐς μακρὰν καὶ πάλιν θύελλα διαδέχεται· ὁ σάλος ὑποκώφως μυκάται καὶ ὁ γλωσσικὸς ἀγὼν οὐδέποτε παύσεται, καὶ ὡς τοιοῦτος δὲν ὀφείλει νὰ παύσῃ. Ἴνα παύσῃ ὁ ἀγὼν οὗτος ἀνάγκη ἀμφοτέρω τὰ διαμαχόμενα στρατόπεδα ἢ νὰ συγχρωτισθῶσι, νὰ συκραθῶσι, νὰ διαλλαχθῶσιν ἢ τελείως νὰ ἐξοντωθῶσι· καὶ ἐπειδὴ τὸ δεύτερον νομιζομεν ὅλως ἀδύνατον, ἀφ' οὗ ὑπάρχει ἔθνος καὶ γλῶσσα, ἀνάγκη ἄρα νὰ ἐπέλθῃ συνδιαλλαγή διὰ τοῦ καθορισμοῦ τῶν ὀρίων τῶν ἰδιωμάτων τῶν Γλωσσικῶν, τῶν κρατούντων ἐν τῇ Δημοτικῇ γλώσσῃ (δημῶδης ποιήσεως) καὶ ἐν τῇ πεζῇ λόγῳ τῇ γραφομένῃ ὑπὸ τε τοῦ ἑλληνικοῦ Τύπου καὶ τῶν λογίων (καθαρεύουσα.)

Ὁ ἰατρὸς κ. Ι. Φουστάνος καὶ ἡ Καθαρεύουσα.

Ὁ ἰατρὸς τῆς ἡμετέρας πόλεως κ. Ἰω. Φουστάνος, ἐν ἰδίῳ φυλλαδίῳ ἔγραψεν ἰδίαν σύντομον διατριβὴν, ἣν καὶ Ἀθηναϊκὴ ἐφημερὶς κατεχώρισε, πραγματευομένην περὶ τοῦ Γλωσσικοῦ ἡμῶν ζητήματος. Ὁ φιλόλογος ἰατρὸς κ. Φουστάνος εἶνε πολλῶν συγχαριτηρῶν ἄξιος καὶ ἐπαίνων, διὰ τὰς φιλοτίμους ὄντως προσπαθείας καὶ ἐπιστημονικὰς μελέτας, ἃς φιλοτεχνεῖ ὑπεραμυνόμενος ὑπὲρ τῆς λαμπρᾶς καθαρευούσης γλώσσης, ἧς ἀπέβη στῦλος καὶ προσιάτης, ἐν ἀπταιστώ σχεδὸν ἰδιώματι γλώσσης γράφων καὶ συντάττων τὴν καθ' ἅπαντα τὸν κόσμον διαδεδομένην «Ἱατρικὴν Πρόδοον», ἣτις τῷ ὄντι ἐκτὸς τῆς Ἱατρικῆς Ἀποστολῆς αὐτῆς, ἀναγνωρίζομένης πάντοτε σοβαρᾶς καὶ ἀληθοῦς ἐπιστημονικῆς ἀθενείας, ἐκκληροῖ καὶ ἱερὸν ἐπίσης ὑψηλὸν καὶ φιλέλληνα σκοπὸν· τὴν διάδοσιν τῆς ἀκραιφνοῦς καὶ γνησιωτάτης καθαρευούσης Ἑλληνικῆς Γλώσσης, ἐλάχιστον ἀπεχούσης τῆς ἀρχαϊζούσης Ἑλληνικῆς, καὶ τὸ δὴ σπουδαιότατον, οὐσης καταληπτῆς, σαφοῦς καὶ θεούσης. Διὰ τοῦ λαμπροῦ περὶ γλώσσης φυλλαδίου τοῦ ὁ κ. Φουστάνος προσήνεγκε καλλίστην συμβολὴν καὶ μελέτημα ἐπίκαιρον εἰς τὸ γλωσσικὸν ζήτημα, ὅπερ μικρὸν ἐδέησε νὰ ἐπενέγκῃ ἀνατροπὴν τῶν καθεστῶτων, καὶ συνετάραξε σύμπαν τὸ Ἑλληνικὸν καὶ δικαίως. Διὰ τούτου

ο φιλόλογος Ιατρος αποδεικνύει ορθότητα ότι η καθαρεύουσα γλώσσα προ αίωνων εγράφετο και ομιλείτο εννοουμένη και υπό του πλήθους και ως τοιαύτη χρησιμεύουσα ως οργανον απλοποιούν δηλοτέρα και δογματικά υποκειμένα. Παρατίθενται δε και γλωσσικά δείγματα καθαρευούσης διαφόρων εποχών, εξ ου αριθμήλω καταφαίνεται η φιλοτιμος πρόθεσις των Έλλήνων διδασκάλων και κηρύκων του ιεροῦ ἄμβωνος εις τὸ ομιλεῖν και διαλέγεσθαι διὰ γλώσσης φιλοτιμῶς κεκαλλιπημένης, ἀλλ' ἐν ταῦτῃ καταληπτῆς και σαφοῦς. Ἡ δὲ γλώσσα ἢ Ἑλληνική, ἀπὸ τῆς δημιουργίας αὐτῆς μέχρι σήμερον διὰ τῶν ποικίλων αἰώνων ἐξικομένη εἶνε μία και ἡ αὐτὴ μετὰ τινῶν μικρῶν παραλλαγῶν, προσελθουσῶν ἐκ τῆς ἐπιδράσεως τῶν Ἑδρωπαϊκῶν γλωσσῶν, ὡς παραλλαγῶς ὁ φιλότιμος Ιατρος κ. Φουσιάνος φροντίζει νὰ ἐλλατῶνῃ, ὅσον δύναται και χωρὶς νὰ σχολαστικῆζῃ, ὅπερ μαρτυρεῖ τρανότατα οὗτι η καθαρεύουσα ἡμῶν Γλῶσσα εἶνε προὶδὸν ἀγαθῆς και φιλέλληνος προαιρέσεως και φιλοτιμου διδασκαλικῆς ἐργασίας. Τῷ συμπολίτῃ Ιατρῷ και φίλῳ κ. Φουσιάνῳ συγχαίρομεν ἐπὶ τῇ πατριωτικῇ αὐτοῦ προαιρέσει τοῦ ἀσχολεῖσθαι και θεραπεύειν, πλὴν τοῦ Ἀσκληπιοῦ, και τὴν Ἑλληνικὴν ἡμῶν Γλῶσσαν.

Περίληψις

Προγράμματος πλειστηριασμοῦ

Ὁ Δικαστικὸς κλητὴρ τῶν ἐν Σύρῳ Πρωτοδικῶν Λαμπρινὸς Γ. Τσιτσεκλῆς διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 450 τῆς 10 Φεβρουαρίου ἔτους ἐνεστῶτος (1911) Προγράμματος τοῦ πλειστηριασμοῦ, δηλοποιεῖ οὗτι τὴν 20ῃν Μαρτίου 1911 ἡμέραν Κυριακὴν ἀπὸ τῆς 10ῆς μέχρι τῆς 12ῆς ὥρας τῆς μεσημέρας και ἔξωθι τοῦ ἐνταῦθα καὶ παρὰ τὴν Πλατεῖαν Μιαούλη κειμένου καφενείου τοῦ Χρήστου Γιαννίρη και ἐνώπιόν μου, ἐκτίθεται εἰς ἀναγκαστικὸν πλειστηριασμὸν, μίαν ἰσόγειον, πλακόστρωτος ἀποθήκη, ἔχουσα τρεῖς θύρας πρὸς τὸ δυτικὸν μέρος, μίαν θύραν και δύο πρῶθυρας πρὸς τὸ ἀνατολικὸν και και ἐτέραν θύραν πρὸς τὸ μεσημβρινὸν μέρος, ἐμπεριέχει δὲ δύο στίβους πρὸς τοποθέτησιν βρελιῶν και πατάριον ξύλινον εἰς ὃ ἀνέρχεται τις διὰ κλίμακος ξυλίνης· διὰ τῆς πρὸς τὸ μεσημβρινὸν μέρος τῆς ἀποθήκης ταύτης ὑπαρχούσης θύρας εἰσέρχεται τις εἰς προαυλίον διηρημένον εἰς δύο χωρίσματα διὰ ξυλίνου διαφράγματος μετὰ θύρας, ξυλίνης, και ἐν μὲν τῷ ἐνὶ διαμερισματι ὑπάρχει φρένο, ἐν δὲ τῷ ἐτέρῳ μικρὸν δωμάτιον, χρησιμεύον ὡς ἀνθρακκαποθήκη. Τὸ ἐμβυδὸν τῆς τε ἀποθήκης και τοῦ προαυλίου ἀποτελεῖται ἐξ 141 τετραγωνικῶν μέτρων κεῖται δὲ τὸ κτῆμα τοῦτο κατὰ τὴν μεταξὺ τοῦ Δήμου Ἐρμουπόλεως και Σύρου ἀμφισθητομένην θέσιν Μυλαράκι, παρὰ τὰς ὁδοῦς Ποσειδωνίας και Σφαγείου και συνορεύει μετὰ τὰς ὁδοῦς ταύτας, μετὰ γήπεδα Νικολάου Ἐλευθεριάδου και μετὰ δημοσίαν ἀμυγδαλιήν ὁδόν. Τὸ κτῆμα τοῦτο ἀνήκει τῷ ἰδιοκτῆτῃ και ὀφειλέτῃ, Ἰωάννῃ Π. Μπουμπῆ, κατοικοῦ πρώην Ἐρμουπόλεως και ἡδῆ Πειραιῶς, κατεσχέθη δὲ ἀναγκαστικῶς ὑπὸ τοῦ εἰρημένου δικαστ. κλητῆρος Λαμπρινοῦ Τσιτσεκλῆ τῇ ἐντολῇ τοῦ ἐπισπεύδοντος Κωνσταντίνου Γ. Γάγκου, κατοικοῦ Ἐρμουπόλεως, και ἐξέτιμήθη ἀντὶ Δρχ. 1800, πρὸς πληρωμὴν ἀπαιτήσεώς του Δρχ. 2612 ἐντόκως μέχρι ἐξοφλήσεως, ὡς και παντὸς ἐν γένει ἐτέρου ἐξόδου. Ὅτι ὁ τελευταῖος πλειοδότης ὀφείλει νὰ καταβάλῃ ἀμέσως τὸ τίμημα τῆς κατακυρώσεως ἐπὶ ποινῇ ἀναπλειστηριασμοῦ και ὅτι ὡς πρώτη προσφορά ὀρίζεται ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος δανειστοῦ τὸ ποσὸν Δρχ. 600.

Ἐν Ἐρμουπόλει Σύρου τῇ 25ῃ Φεβρουαρίου 1911.

Ὁ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλος Συμβολαιογράφος Ἐρμουπόλεως

Δημήτρ. Α. Σαλοῦστρου

ΕΧΘΡΟΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ Η ΑΝΑΙΜΙΑ ΕΧΘΡΟΣ ΤΗΣ ΑΝΑΙΜΙΑΣ ΤΑ ΚΑΤΑΠΟΤΙΑ ΠΙΝΚ

Γιατί νὰ ὑποφέρετε ; Διατί νὰ βλέπετε ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν τὴν ἀναιμίαν νὰ σᾶς καταστρέφῃ, ὅταν δύνασθε ἀλλοίως ὄχι μόνον ν' ἀναγκαιώσητε τὴν βραδείαν ταύτην ἀλλὰ βελτίαν καταστροφήν, ἀλλ' ἀκόμη νὰ ἐπανορθώσητε τὰς βλάβας ἃς ἐπέφερον αὐτῇ ; ἌἘχρη-

σιμοποιήσαμεν πάντα τὰ φάρμακα και τὸ κακὸν ἐπιμένει, λέγουσι πολυάριθμοι ἀπατηθέντες. Εἰς αὐτοὺς ἢ ἀπαντήσωμεν : ἌἘάν δὲν ἐχρησιμοποίησατε τὰ Καταπότια Πίνκ δὲν δύνασθε νὰ εἴπητε ὅτι ἡ θεραπεία σας εἶνε ἀδύνατος. Διὰ νὰ δημοσιεύωμεν δὲ καθ' ἐκάστην τὰς θεραπείας τῶν καταποτιῶν Πίνκ δὲν ἐπιδιώκομεν εἰμὴ νὰ σᾶς ἀποδείξωμεν, δυστυχεῖς πάσχοντες, ὅτι ἠδύνασθε νὰ εἴσθε θεραπευμένοι.

Γυναῖκες, ἐνθυμηθεῖτε ὅτι ὁ μεγαλύτερός σας ἐχθρὸς, ἡ ἀναιμία, δὲν ἔχει μεγαλύτερον ἐχθρὸν ἀπὸ τὰ Καταπότια Πίνκ, τὰ ὁποῖα εἶνε οἱ φίλοι σας.

Πωλοῦνται εἰς τὰ κυριώτερα φαρμακεία πρὸς δρ. 4 τὸ κυτίον ἢ δρ. 21 τὰ 6 κυτία Διαρκῆς παρακαταθήκη εἰς τὰ ἐνταῦθα φαρμακεία Π. Καρβῶνη και Βουλγαρη και Λυγγερικη. Γενικὸς ἀντιπρόσωπος Δαμαλάς και Σα ἐν Πειραιεῖ.

Τὰ γνήσια καταπότια Πίνκ φέρουν ἔξωθεν τοῦ κυτίου λευκὴν ταινίαν μετὰ τὸ ὄνομα Δαμαλάς και Σα, ἔσωθεν δὲ τὴν ὀδηγίαν τῆς χρήσεως ἑλληνιστί.

Εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Κυρίου Ἀρτεμίου Χρ. Θεοδωρίδου ἀσφαλίζονται ἀντὶ μῆος δραχμῆς αἱ εἰς τὸ ἄρτιον κληρούμενα Λαχειοφόροι ὁμολογίαι τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος διὰ τὴν κλήρωσιν τῆς 18/1 Ἀπριλίου 1911 καθ' ἣν κληρωθήσονται 1980 Λαχειοφόροι εἰς τὸ ἄρτιον

ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΡΓΥΡΑΚΗΣ

Ἐν μακαριστῇ ἡλικίᾳ, ἡμέρα και ἐν τῇ γαλήνῃ τοῦ δικαίου παρέδωκε τὸ πνεῦμα πρὸς Κύριον τὴν παρελθούσαν Δευτέραν γνωστοτάτη και σεβαστῇ τῆς Ἐρμουπόλεως φυσιογνωμία και ἐπίλεκτον τῆς κοινωνίας αὐτῆς μέλος, ὁ θαλπερὸς πρεσβύτερος, ὁ φιλόστοργος οἰκογενειάρχης και συμπαθὴς συμπολίτης Ἰωάννης Ἀργυράκης γραμματεὺς τοῦ Δήμου Ἐρμουπόλεως.

Και οὕτως ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον ἀπέρχοντα εἰς τὴν αἰωνιότητα οἱ ἐγγύτερον πρὸς τὴν ἐπιφανῆ γενεάν τοῦ ἀγῶνος διατελοῦντες και ἀφαιροῦνται ἐκ τοῦ μέσου ἡμῶν αἱ μεταξὺ τῶν ἐπιζώντων διασωζόμενοι ἐθνικαὶ ἀναμνήσεις, εἰς τὴν ἐπίλεκτον πλειάδα τῶν ὁποίων ἀνήκει και ὁ μεταστάς.

Ὁ Ἰωάννης Ἀργυράκης ἐκ Χίου ὀρφανός, παῖς ἔτι ὡν κατέλιπε τὴν γενέτειραν προσληφθεὶς ὑπὸ τοῦ αἰοδίου ἐν Ἱεράρχαις θεῖου τοῦ Δανιὴλ Κοντοῦδη, Μητροπολίτου Κυκλάδων, ἀναλαβόντος τὴν πνευματικὴν διοίκησιν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Σύρου ἐν ἔτει 1844, ὑπὸ τὴν ἀγαστὴν δὲ κληρονομίαν τοῦτοῦ διατελέσας διήνησεν ἐπιτυχῶς και ἐπέρανεν αἰσίως τὰς ἐγκυκλίους αὐτοῦ σπουδᾶς ἐν τῷ ἡμετέρῳ Γυμνασίῳ παρέχων κατ' αὐτὰς δείγματα ἀξιοσημείωτα τῆς εὐφυΐας του και τοῦ μεγίστου πρὸς τὰ γράμματα ἐρωτός του.

Μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν σπουδῶν του ὁ Ἰω. Ἀργυράκης, συσταθείσης τῆς ἐνταῦθα Ἱερατικῆς Σχολῆς ἐν ἔτει 1858 και τῆς λειτουργίας αὐτῆς ἀρχαμένης ἐν ἔτει 1861, διωρίσθη ἐκ τῶν πρώτων διδασκαλῶν ἐν αὐτῇ και ὀριστικῶς πλέον ἔκτοτε ἀπεδύσατο εἰς τὸ εὐγενὲς στάδιον τῆς ἐκπαιδεύσεως και διηπάσεως τῆς ἑλληνικῆς νεολαίας διατελέσας ὡς τοιοῦτος ἐπὶ τριακονταετίαν ὀλόκληρον, δολιχοδρόμος ἀκάματος, πάνυ εὐδοκίμως διδάσκων, μορφῶνων και παρασκευάζων διὰ τὸ ὑψηλὸν τῆς ἱερῶς ἡλικίας ἀξίωμα τοὺς ἐν αὐτῇ τροφίμους και μέλλοντας λειτουργοὺς τῆς Ἐκκλησίας, οἱ πλεῖστοι τῶν ὁποίων διαπρέπουσι μέχρι σήμερον εἴτε ὡς ἐφημέριοι, εἴτε ὡς διδασκαλοὶ και ἐπιστήμονες, εἴτε και ὡς πολῖται διαπρεπῆ κατέχοντες ἐν τῇ πολιτείᾳ ἀξιώματα.

Και ἐν τοῖς ἐνταῦθα δὲ Ἑλλ. Σχολαίσις και ἐν τῷ ἀνωτέρῳ Δημοτικῷ Παρθεναγωγείῳ διετέλεσεν ὡς διδασκαλὸς ὁ πολυειδήμων Ἀργυράκης, γαλουχήσας διὰ τῶν ναμάτων τῆς διδασκαλίας του και τὰς μελλούσας μητέρας και δεσποῖνας τῆς πόλεως.

Ἄλλὰ και ὡς Γραμματεὺς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἡμῶν ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν διετέλεσεν.

Ἀφ' ἧς ἐποχῆς προσελήφθη παρὰ τῷ θεῷ του Μητροπολίτῃ Δανιὴλ, εἰς τὰ τοῦ γραφείου τούτου ἀσχολούμενος, κατῴρθωσε διὰ τῆς ἀκρας νοημοσύνης του και τοῦ δεξιῦ νοῦ του νὰ καταστῇ πλέον εἰδικότης ἐν τῇ Γραμματείᾳ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς και νὰ διατελέσῃ ὡς τοιοῦτος οὐ μόνον ἐπὶ Δανιὴλ, ἀλλὰ και μετὰ ταῦτα ἐπὶ τῆς Ἱεραρχίας τοῦ Ἀλεξάνδρου Λυκούργου και ἐπὶ τῶν κατὰ καιροὺς Ἐπισκοπικῶν Ἐπιτροπῶν, ἐπὶ τεσσαρακονταετίαν τοῦτέστι ὀλόκληρον.

Και ὡς δημοσιογράφος ὁ Ἀργυράκης — και μάλιστα ἐκ τῶν δοκιμωτάτων — ὑπῆρξε και διεπρέψεν ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν συντάκτης διατελέσας τῆς ἐνταῦθα κρατίστου ἐφημερίδος «Πανόπτης». Ἡ δημοσιογραφικὴ δεινότης τοῦ ἀνδρός καταδηλοῦτο ἐν τοῖς ὑπ' αὐτοῦ συντασσόμενοις φλογεροῖς ἀρθροῖς, ἐν οἷς διεφαίνετο ὁ νευρώδης αὐτοῦ κάλαμος, ἡ δηκτικὴ αὐτοῦ γραφίς, ἡ βραδεία τῶν ζητημάτων γνώσις και ἡ δεξιὰ διαχειρίσεως αὐτῶν και τὸ μάχιμον και πολεμικὸν τοῦ ἀνδρός καθ' ὅλους τοὺς δημοσιογραφικοὺς ἀγῶνας, οὓς δύναται τις εἰπεῖν νικηφόρος διεξῆγε κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην.

Ἄλλὰ και ὡς Διοικητικὸς ὑπάλληλος δὲν ὑπελείφθη ὁ μεταστάς. Διατελέσας ὡς Ἐπαρχος και κατόπιν ὡς Δημολογιστὴς ἐν τῇ Νομαρχίᾳ Κυκλάδων, ἐπεδείξατο τοιαύτην διοικητικὴν ἰκανότητα, ὅστε δι' αὐτοῦ διεξήγετο ἅπασα ἡ πολυδαίδαλος διοικητικὴ ὑπηρεσία, ἡ δὲ γνώμη αὐτοῦ εἰς πάντα τὰ ζητήματα εἶχε κύρος ἀναμφισβήτητον.

Ἐπὶ πολλὰς δὲ περιόδους διατελέσας βραδύτερον Γραμματεὺς τοῦ Δήμου Ἐρμουπόλεως και ἡδῆ διατελῶν, ἀπέβη ὁ δεξιὸς βραχίων και ὁ συνετὸς σύμβουλος τῶν κατὰ καιροὺς Δημάρχων διὰ τῆς πείρας του, διὰ τῶν φῶτων του και τῆς νοημοσύνης του, ἀποθνήσκων δ' ἡδῆ καταλίπει ὄντως παράδειγμα ἐπίζηλον και ὑπόδειγμα ἀξιολύμητον ὑπάλληλου τελείως κατηρητισμένου και ἀνυψούντος τὰς παρ' ἡμῶν διοικητικὰς θέσεις εἰς τὴν ἀμύζουσαν αὐταῖς περιουσίαν και ἀξίαν.

Ἐν τέλει ὡς κοινωνικὸς ἄνθρωπος ὁ Ἀργυράκης ἦτο ἄγαν εὐχάριστος. Πεπρωτισμένος ἐκ φύσεως διὰ τοῦ χαρίσματος τοῦ λόγου, εὐθύς ὡς ἦνοιγε τὸ στόμα του, εἶτε εἰς διηγήσεις, εἶτε εἰς συζητήσεις — ποικίλων μάλιστα τῶν λόγων, ὡς εἶχε συνήθειαν διὰ καταλλήλων και ἐπιτυχῶν παραβολῶν, παρομοιώσεων και ἀνεκδότων — συνεχράτει, ἔπειθε και κατέθελε τὸν ἀκρασίαν του.

Συνδεθείς διὰ γάμου ὁ Ἀργυράκης μετὰ κόρης ἀρχαίου διδασκάλου τῆς πόλεώς μας, τῆς ἀξιολόγου δεσποῖνας κ. Εὐθαλίας Γ. Κουκουλά και ἐπτά ἐν ὄλῳ τέκνα ἐξ αὐτῆς ἀποκτήσας ἦτοι ἐξ υἱοῦς και μίαν θυγατέρα, ἔστησε δωμὸν λατρείας πρὸς τὴν οἰκογένειάν του, ἐν ὑπερβολῇ στοργῆς πρὸς αὐτὴν, λαμπρῶς ἀναδείξας και χρυστοὺς πολῖτας και προοδευτικοὺς ἀνδρας ἐν τε τῇ ἐμπορίᾳ και τῇ ἐπιστήμῃ καταστάσας.

Βάσκανος ὄμως δαίμων και ἡ τὰ πάντα φθονοῦσα κακὴ Μοῖρα, ἀδυσώπητος ῥίπτει τὰ βέλη της και ἀλλεπαλλήλως πλήττει και τραυματίζει τὴν εὐαίσθητον φιλοστόργων γεννητόρων καρδίαν διὰ τοῦ θανάτου τριῶν ἐκ τῶν φιλάτων του, ἐν τῷ ἔαρι τοῦ βίου των ὄντων, τοῦ ἀλυσμονήτου εἰσαγγελέως Γεωργίου, τοῦ Κωνσταντίνου και τοῦ Νικολάου.

Τὰ τραύματα ταῦτα τὰ τόσον ὀδυνηρὰ και εἰς ἑδῆληθηρίασαν ὡς ἦτο ἐπόμενον τὴν εὐαίσθητον πατρικὴν καρδίαν τοῦ Ἀργυράκη, ἐκλόμισαν τὴν γεροντικὴν του ἡλικίαν, συνέτριψαν πᾶσαν τῆς πατρικῆς του καρδίας χορδὴν και βραδέως μὲν πλὴν ἀσφαλῶς ἤγαγον εἰς τὸν τάφον μετὰ τὴν ὀδύνην εἰς τὰ χεῖλη!

Μετὰ τοῦ Ἰωάννου Ἀργυράκη ἐκλείπει ἀληθῶς μίαν ἐξαιρετικὴν φυσιογνωμία, εἰς ἄτλας πολυσχιδοῦς ὑπηρεσίας, διδάσκαλος χαλκέντερος τοῦ γένους, διαύγεια πνεύματος, στεγανότης μνήμης, πεφωτισμένη διάνοις, ἀνὴρ, οὐτινος ὁ βίος κατηναλώθη ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῶν κοινῶν μέχρι τῆς τελευταίας αὐτοῦ πνοῆς, ἀνὴρ τὸν ὁποῖον τὸ γῆρας οὐδέποτε κατέστησεν ἀναφελῆ και ἄχρηστον.

Ἡ κηδεῖα αὐτοῦ τελεσθεῖσα τὴν ἐπιούσαν τοῦ θανάτου του ἐγένετο πάνδημος συνοδευθεῖσα ὑπὸ συμπάσης τῆς παρ' ἡμῶν κοινωνίας τῆς πολυχῶς ἐκτιμώσης τὸν ἀνδρα, και τῶν ἀρχῶν τῆς πόλεως. Ἐν τῷ Ναῶ ἐξεφώνησε λόγον ἐπι-

“ΤΟ ΒΗΜΑ”

“Οροι Συμβουλιών

Ενταῦθα ἐτησίᾳ . . . Δραχ.	8.
» ἑξάμηνος . . . »	5.
Ἐν Ἀθήναις ἢ τῇ λοιπῇ Ἑλλάδι . . . »	10.
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ . . . Φρ.	12.

κῆδειον ὁ δικηγόρος καὶ διευθυντὴς τῆς «Ἐφημερίδος» κ. Μιχ. Ζολώτας ἐξάρας τὰς ἀρετὰς καὶ τὴν δρασίαν τοῦ μεταστάντος λίαν δεξιῶς καὶ καταλλήλως.

Τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον συνελθὼν ἐξέδωκε ψήφισμα, ψήφισαν δι' αὐτοῦ ν' ἀνυψωθῇ μερίστως ἡ σημαία τοῦ Δημαρχείου, νὰ παρακολουθήσῃ τὸ δημοτικὸν συμβούλιον τὴν κηδεῖαν τοῦ θανάτου, νὰ δημοσιευθῇ τὸ ψήφισμά του καὶ νὰ ἐκφρασθῶσι τὰ συλλυπητήρια τῆς δημ. Ἀρχῆς τῇ οἰκογενεῖα του. Ἐπίσης καὶ ἡ Χιακὴ Ἀδελφότης, ἥς ἐπίλεκτον μέλος ἦτο ὁ μεταστάς, ἐξέδωκε ἴδιον ψήφισμα παρακολουθήσασα καὶ ἐν σώματι τὴν κηδεῖαν.

Τὸ «Βῆμα» συλλυπεῖται ἐγκαρδίως τὴν σεβαστὴν τοῦ θανάτου σύζυγον, τοὺς φίλους υἱοὺς αὐτοῦ καὶ τοὺς λοιποὺς οἰκείους ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῆς τιμημένης κορυφῆς τοῦ οἴκου των.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Αἱ οἰκογένειαι τοῦ ἀφ' ἡμῶν μεταστάντος Ἰωάννου Γ. Ἀργυράκη καὶ Πάνου Χ. Κουτσογιαννοπούλου εὐχαριστοῦσιν θερμῶς τὴν Δημοτικὴν Ἀρχὴν τῆς πόλεώς μας καὶ τὸ Σωματεῖον τῆς Χιακῆς Ἀδελφότητος διὰ τὰς ἀπονεμηθείσας αὐτῷ τιμὰς, ὡς καὶ ἅπαντας τοὺς συμπολίτας των, τοὺς ὁποσδήποτε συμμετασχόντας τῆς θλίψεως αὐτῶν ἐπὶ τῇ σκληρᾷ ἀπώλειᾳ τοῦ ἀλησμόνητου συζύγου καὶ πατρός των.

Αἱ Οἰκογένειαι
Ἰωαν. Ἀργυράκη
Παν. Χ. Κουτσογιαννοπούλου

Ο ΙΑΤΡΟΣ

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΚΑΛΟΜΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν νεορᾷ καὶ μικρᾷ ἡλικίᾳ ἀπέθανεν εἰς μέγας ἀνὴρ! ἐν τῇ ἀκαταπόνητῳ δράσει τοῦ ἐνδόξου σταδίου τοῦ ἀπώλετο ὁ κορυφαῖος τῶν ἐνταῦθα ἐπιστημόνων ἰατρῶν! ἐν τῇ θαλερᾷ ἀκμῇ τῆς ζωῆς ἀπεσβέσθη μίχ ὑπέροχος ἐπιστημονικὴ ἐξοχότης, ἠφάνισθη μίχ φιλόανθρωπος καὶ εὐγενὴς καρδίᾳ, τὸ στήριγμα τῶν πτωχῶν καὶ πενομένων ἐν τῷ μέσῳ τῆς μειδιώσης, εὐθύμου καὶ σφριγώσης σταδιοδρομίας του, ὁ **Ἀντώνιος Καλομενόπουλος**, τὸ τέμνωμα τῶν ἐν Γαλλίᾳ μεγάλων καὶ διαβοήτων καθηγητῶν του, ὁ ἀγαθώτατος ἄνθρωπος, ὁ εὐσπλαγχνικὸς φίλος καὶ πολίτης, ὁ φιλόανθρωπος ἰατρός, ὁ μέγας τοῦ λαοῦ Βυεγέτης ἐγκατέλιπεν τὰ ἐγλῶσιμα. Οὐδεὶς οὐδέποτε ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς Ἐρμουπόλεως, οὐ μόνον ἰατρός, ἀλλὰ καὶ οἷοςδήποτε ἄλλος ἀστὸς ὁμογενῆς ἢ ξένος ἄρχων, ἢ ἀρχόμενος ἔτυχεν ἐν τοιαύτῃ νεορᾷ ἡλικίᾳ τῆς ἐκδηλώσεως τοσούτων αὐθορημάτων συμπαιθεῖων ἐπ' οὐδενὶ ἐπισήμῳ νεκρῷ ἐχύθησαν τοσοῦτοι ποταμοὶ δακρύων ὅσοι ἐπὶ τῷ δημοφιλεστάτῳ Ἀντ. Καλομενόπουλῳ, ὅστις ὑπῆρξεν ἀληθῶς φαινόμενον διὰ τὴν Ἐρμούπολιν, ἦν τόσον ἠγάπησε καὶ ἀντηγαπήθη. Τίς δὲν συνεκινήθη ἐπὶ τῷ ἀπλάστῳ ἀληθῶς προσκυνήματι τοῦ πολυτίμου νεκροῦ του; τίς ὀφθαλμὸς ἠδυνήθη νὰ παραμείνῃ ἀδάκρυτος πρὸ τῆς θέας τοῦ χαριτωμένου νεκροῦ; Τίς δὲν ἔσπευσεν ἐπὶ τὴν σπῆν τοῦ ἰατροῦ νὰ ἀποθέσῃ ἐν φίλημα ἐπὶ τῆς γλυκείας καὶ ἀγγελικῆς μορφῆς του; νὰ φιλήσῃ τὴν φιλόανθρωπον καὶ εὐεργετικὴν του χεῖρα; τὴν χεῖρα ἐκείνην, ἥτις ἦτο τῷ ὄντι ἐκ Προνοίας πεπλασμένη πρὸς παροχὴν εὐεργετημάτων, δωρεῶν, ἐλεημοσύνης; Αἱ πηγαὶ τῶν δακρύων τῶν συμπολιτῶν του ἐπὶ τῇ ἀπώλειᾳ τοῦ μεγάλου εὐεργέτου του εἰς ἐπιστημονικὴν συνδρομὴν καὶ χεῖμα, ἀνεξαρτήτως τάξεως καὶ ἡλικίας καὶ γένους, αἱ πηγαὶ τῶν δα-

κρύων ἦσαν ἀνεξάντλητοι παρακολουθούτων τῶν λυγμῶν, τῶν κοπετῶν καὶ τῶν θρήνων, ἅτινα πάντα ἦσαν τὸ δεδικοιολογημένον πλημυρικὸν ἐκχύλισμα τῆς ὀφειλομένης πρὸς τὸν πολῦτιμον νεκρὸν πανδήμου Εὐγνωμοσύνης. Οὐδέποτε πλῆθος τοσοῦτον προέμπειψε μέχρι τοῦ τάφου, ἐν ἐνδεδεχεῖ καὶ ἀπτῶτῳ συγκινήσει θλίψεως καὶ πόνου νεκρὸν ἄλλον, ὅσον τὸν ἐλεήμονα ἰατρὸν Ἀντ. Καλομενόπουλον. Ἡ συρρὴ καὶ κατάληψις τῶν παροδῶν ἀπασῶν τῆς ὁδοῦ Ποσειδωνίας ὑπὸ τοῦ γυναικείου φύλου, οἱ κοπετοὶ καὶ θρήνοι πλείστων γυναικῶν, παιδιῶν, νεανίδων καθ' ἅπαν τὸ μῆκος τῆς ὁδοῦ, τῆς ἀγούσης πρὸς τὴν τελευταίαν τοῦ ἐπισήμου νεκροῦ κατοικίαν, συνεχίονον καὶ τὴν ψυχροτέρην καρδίαν, ἀκουσίως ἐξέσπων κρουνοὺς δακρύων καὶ τὸν δίκαιον θαυμασμὸν τῶν παρακολουθούτων ἡμεδαπῶν καὶ ξένων, οἵτινες διὰ πρώτην ἴσως φορὰν κατενόησαν ἐν τῇ ψυχῇ των βαθέως ἐγκεχαρχαγμένην αὐτόματον καὶ εἰλικρινῆ συμπάθειαν, τὸν πόνον καὶ τὰ ἀληθῆ ἐξ εὐγνωμόνων καρδιῶν πηγάζοντα δάκρυα. Παρὰ μυρίων στομάτων εὐεργετηθέντων ὑπὸ τοῦ νεκροῦ ἰατροῦ ἠκούετο μετὰ πόνου «ἀχ, φίλε μου, ἐχάσαμεν ἓνα ἄνθρωπον.» Ὀλοκλήρως φιλοσοφία ἐγκρύπτεται εἰς τὴν ὀδυνηρὴν ταύτην λαϊκὴν φράσιν, ἥς τὴν ἐρμηνεύειν ἀφίνομεν εἰς τοὺς ἀναγκώστους μας. Ὁμολογουμένως ἐν τῇ ἀπώλειᾳ ἐνός, τοῦ αἰοδιμοῦ φιλανθρώπου καὶ ἐλεήμονος ἰατροῦ Ἀντ. Καλομενόπουλου, αἱ ἀνώτεροι κοινωνικαὶ τάξεις, ὁ λαὸς, τὸ ἐνταῦθα Ἀγγλικὸν Τηλεγραφεῖον ἀπώλεσαν τὸν ἄνθρωπὸν των, ἀπώλεσαν τὸν ἰατρὸν των, ὅστις μετὰ τῆς προσήκουσης οἰκογενειακῆς εὐγενοῦς συμπεριφορᾶς καὶ ἀρίστης ἀνατροφῆς συνεδύαξε τὴν ἀνέρικτον εὐπροσηγορίαν, τὴν ἀμίμητον προσήνεαν, τὴν ἀίχμαλωτίζουσαν προθυμίαν, τὴν ἀφιλοκερδῆ ἐπιστημονικὴν του συνδρομὴν, ἥτις εἰς χρόνους παρελθόντας θὰ ἴσκει νὰ κατατάξῃ τὸν ἰατρὸν Καλομενόπουλον, καὶ πολὺ δικαίως, μετὰ τῶν ἀγίων Ἀναρχύρων καὶ τοῦ ἀγίου Παντελεήμονος, τῶν ἰατρῶν. Ναι διὰ τὸν Ἀντώνιον Καλομενόπουλον ὅ,τι καὶ ἂν εἴπῃ τις δὲν θὰ θεωρηθῇ ὑπερβολή. Τὸ ἄρθρονον χεῖμα ὑπερ ἐλάμβανεν παρὰ τῶν πλουσίων πελατῶν του καὶ ὁποσδήποτε δυναμένων, κατὰ πάσιν τῆς ἡμέρας στιγμὴν μετήγγιζεν εἰς τὰς χεῖρας, εἰς τὰ θυλάκια τῶν ἀπόρων συμπολιτῶν του, μετὰ τῆς χαρακτηριζούσης αὐτὸν ἐξ ἀνατροφῆς ἀγάπης καὶ προσήνεας, ἅτινα καὶ μόνον καθυπερέρουν τὸν εὐεργετούμενον, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐξορᾷται εὐχαρίστως ἀπὸ μιᾶς καρδίας τόσον γεννίας καὶ εὐγενοῦς ἐντεῦθεν καὶ ἢ ἀμέριστος καὶ ἀμείωτος ἀγάπη τῶν συμπολιτῶν του. Εἶνε γνωστὸν, γνωστότατον ὅτι ὁ Ἀντ. Καλομενόπουλος ἀπὸ τῆς πρώτης ἀρχῆς τοῦ ἰατρικοῦ σταδίου ἐν τῇ πόλει μας μέχρι τῆς τελευταίας τοῦ θανάτου στιγμῆς, οὐδέμια προήλθεν ἡμέρα, καθ' ἣν νὰ μὴ ἐξασκήσῃ τὴν σύμφυτον πλέον ἀρετὴν τῆς φιλανθρωπίας καὶ ἐλεημοσύνης, ἔστω καὶ πρὸς βλάβην τῆς ὑγείας του. Μόλις ὁ ἀνάματος καὶ θαλερός, ὁ πρόθυμος καὶ εὐγενὴς ἰατρός ἐμάνθηεν ὅτι ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ κατείχετο ὑπὸ οἰουδήποτε νοσήματός, ἔσπευδε, ἐπαρηγόρει, καὶ ἐπιστρέφον εἰς τὸ φαρμακεῖόν του, ὅπερ ἐθεωρεῖτο ἢ τοῦ Σιλωᾶμ Κολυμβήθρα παρήγγελλε τὰ δεόντα φάρμακα καὶ λοιπὰ χρειώδη διὰ τὸν ἄρρωστον του, ὅστις ἦτο διὰ τὸν Καλομενόπουλον φίλος του, ἀδελφός του. Διὸ καὶ δύναται τις ἀνευδοιάστως νὰ εἴπῃ ὅτι ὁ ἰατρός Καλομενόπουλος ἀνῆκεν ἐκ φιλανθρωπίας πολὺ μᾶλλον εἰς τὴν μεγάλην λαϊκὴν οἰκογένειαν ἢ εἰς τὴν ἰδίαν φυτικὴν οἰκογένειαν.

Ὁ Ἀντ. Καλομενόπουλος, ἀφ' ἡμῶν μεταστάς, καταλείπει κενὸν μέγα, δυσαναπλήρωτον. Αἱ λαϊκαὶ τάξεις ἀπώλεσαν τὸν Παντελεήμονα ἰατρὸν των· αἱ ἀνώτεροι τάξεις τὸν βεθὺν ἐπιστήμονα Ἀσκληπιάδην, τὸν εὐθύμου καὶ χαριτωμένον φίλον των· οἱ ἐπιφανεῖς ἀδελφοὶ του, αἱ χρησταὶ ἀδελφαὶ του ἀπώλεσαν τὸν πολῦτιμον καὶ τρυφερόν ἀδελφόν των· οἱ ἀξιότιμοι συνάδελφοί του ἰατροῖ, παρ' ὧν ἀμέριστου ἐτύγχανεν ὁ αἰοδιμος ἐκτιμῆσεως καὶ εἰλικρινοῦς ἀγάπης, ἀπώλεσαν τιμιώτατον μέλος τῆς Ἰατρικῆς Ἐταιρείας, συνεργάτην καὶ ἀρχιφθῆ ἀντιλήπτορα. Καὶ ὄντως ἀναμφισβητήτου ἀληθείας ὑπάρχει ὅτι ὁ Ἀντ. Καλομενόπουλος, ἐν τῇ τοῦ Ἀσκληπιοῦ φιλανθρώπου τέχνῃ καὶ ἐπιστήμῃ, ἀπετέλει auctoritatem,

αὐθεντίαν, κορυφὴν ἀνεγνωρισμένην, καὶ ὡς τοιοῦτον ἐκτιμώμενον ὑπὸ τῶν καλῶν καὶ ἀγαπῶντων συναδέλφων του. Οὐδεὶς ὁ μὴ γινώσκων τὴν βαθεῖαν, ἀλλὰ καὶ ταχεῖαν ἐπιστημονικὴν ἀντίληψιν τοῦ Ἀντ. Καλομενοπούλου. Ἦστέξετο, ἐγέλα, διελέγετο περὶ διαφορῶν ὑποκειμένων καὶ συγχρόνως ἐσπούδαζεν, ἐμελέτα, μετεγλώττιζε συγγράμματα σοβαρότατα καὶ ὀγκωδέστατα ἐκ τῆς Γαλλικῆς γλώσσης, ἦν ὡς ἀριστος λογοτέχνης ἐχειρίζετο καὶ ἠγάπα ἐν ἴτῃ μοίρᾳ καὶ τὴν πάτριον αὐτοῦ γλώσσαν, ἐν ἣ ἔγραφε καὶ ἐλάλει ὡς ἀριστα· δείγματα τῆς λαμπρᾶς γλώσσης του ὑπάρχουσιν ἡμῖν τὰ πλείστα γραπτὰ μνημεῖα τοῦ πολυκλάστου Ἀντωνίου, ὃν ἡ Ἐρμούπολις δικαίως θρηνεῖ καὶ ἡ ἀπώλεια τοῦ οἰοῦ ἔσται ἐπισθητὴ καὶ μάλιστα εἰς τὰς λαϊκὰς τάξεις, ὡς καὶ κατ' ἐξοχὴν ἠγάπα καὶ προθύμως ὑπηρετεῖ ἐπὶ θυσίᾳ τῶν ἰδίων αὐτοῦ συμφερόντων. Ἀλησμόνητῃ φίλε, πολυτίμητε ἀδελφέ, διακεκριμένε ἰατρέ, χαῖρε τὸ ὕστατον. Ἡ ἀγάπη καὶ εὐγνωμοσύνη τῆς Ἐρμουπόλεως καὶ Σύρου συμπάσης Σὲ προπέμπει εἰς τὴν αἰωνιότητα. Ἐπὶ τῷ Σῶ ὀνόματι ἀμέριστος θὰ παραμείνῃ ἡ ἀγάπη καὶ ἐκτίμησις αὐτῆ καὶ εἰς τοὺς πολυτίμους ἀδελφούς Σου, τέκνα προσφιλεῖ τῆς Ἐρμουπόλεως καὶ Σύρου, εἰς οὓς οὐρανόθεν κατὰπεμπε τὸ βάλσαμον τῆς παραμυθίας Σου. Χαῖρε, πολὺκλυστε φίλε, ἀγαθὴ καὶ εὐγενὴς ψυχῇ! Ἀπελθε, τιμημένε ἄνερ! Αἱ φιλόανθρωποι πράξεις, αἱ πολῦτιμοι ἀρεταὶ σου εἰσὶ κρείττονες τῶν παρασῆμων Σου, ἅπερ οὐδέποτε σχεδὸν ἐπὶ τοῦ στήθους Σου ἔφερες! Χαῖρε προσφιλεῖς ὑπαρξίς! Χαῖρε!

Τὸ ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ἀλησμόνητου ἰατροῦ Ἀντωνίου Καλομενοπούλου ἐκδηλωθὲν πένθος ἐκ μέρους συμπάσης τῆς νήσου μας ἦτό τι τὸ πρωτοφανές καὶ ἐπιβάλλον, διότι ἐκτός τῶν διαφόρων Σωματείων τῶν ὁποσδήποτε συνδεομένων μετ' αὐτοῦ, ἅτινα ἐκτάκτως συνελθόντα ἐπὶ τῷ θλιβερῷ ἀκούσματι ἐξέδωκαν τὰ οἰκεία ψήφισματα, ἐν οἷς διεκρίνετο τὸ τοῦ Δήμου Ἐρμουπόλεως ὃν ποικιλοτρόπως εἶχεν ὑπηρετήσῃ ὁ μεταστάς, καὶ πάντες οἱ λοιποὶ Σύλλογοι καὶ Συντεχνίαι μεσιστίους ἔφερον τὰς σημαίας των· ἡ ἀγορὰ δὲ πᾶσα μετέχουσα τοῦ γενικοῦ πένθους ἐξεδήλωσε τοῦτο διὰ τοῦ κλεισίματος ἀπάντων ἐν γένει τῶν καταστημάτων. Ἐπὶ τοῦ κοντοῦ τοῦ μεγάρου τῆς Ἀγγλικῆς Τηλεγραφικῆς ἐταιρείας, καθὼς καὶ ἐπὶ τοῦ Δημαρχικοῦ μεγάρου, τοῦ Θεάτρου «Ἀπόλλωνος» καὶ τῆς Λέσχης «Ἑλλάδος» ἐκυμάτιζον μεσιστίτοι σημαῖαι, ἐπίσης καὶ εἰς πλείστας συνοικίας πολλαὶ οἰκίαι ἔφερον μεσιστίτους τοιαύτας. Τὰς ταινίας τοῦ φερέτρου τοῦ πολυτίμου νεκροῦ ἀνείχον οἱ ἐταῖροι τῆς Ἰατρικῆς Ἐταιρείας κ.κ. Ι. Φουστάνος, Ε. Περιφανάκης, Δ. Παπαδάμ καὶ Γ. Μπαρμπέτας, ἐπὶ τῆς σοροῦ του δὲ κατετέθησαν 12 πολυτελεῖς στέφανοι καὶ 15 σταυροὶ ἐκ φυσικῶν ἀνθῶν, ἦται: τοῦ Συνδέσμου «Ἀλληλοβοηθείας», Οἰκογενεῖας Κολιοπούλου, Οὐίλλιαμ Κόττρελ, Προσωπικοῦ Ἀγγλικῆς Τηλεγραφείου, Κου καὶ Κας Αλεξ. Βενιζέλου, Ἀδελφῶν Λαδοπούλου, Κου καὶ Κας Μ. Ναύτη, Ἰατρικῆς Ἐταιρείας, Ἰωάννου Πετροκοκκίνου, Ζαννῆ Ι. Πετροκοκκίνου, Οἰκογενειῶν Πεστεματζόγλου καὶ Ψιακῆ, Θ. Πετροκοκκίνου, Σταμάτη Βαριαδάκη, Βιργινίας Κρίνου, Προξένου Γαλλίας, Γαλλικοῦ Νοσοκομείου, Προσωπικοῦ Γαλλικοῦ Προξενείου, Ι. Σαλίμπα, Βικτωρίας Λουτεράκη, Ἀνδρέου Νοστράκη, Ἀνδρέου Μανούσου, Ἐπιτροπῆς Θεάτρου, Συλλόγου Κρητῶν, Μιχαὴλ Τσιρώνη, Λεων. Μπαῖρα, Ἀν. Χασουράκη, Συντεχνίας Ὀπωροπωλῶν. Λόγον ἐπικηδεῖον ἐξεφώνησεν ὁ ἐγκριτος συνάδελφός του κ. Ι. Φουστάνος ἐξ ὀνόματος τῆς ἐνταῦθα Ἰατρικῆς Ἐταιρείας. Ἐπιταφίους δὲ λόγους ὁ ἀξιότιμος κ. Robin πρόξενος τῆς Γαλλίας καὶ ἐγκάρδιος φίλος τοῦ αἰοδιμοῦ ἰατροῦ, ὃν κατωτέρω δημοσιεύομεν καὶ ὁ διακεκριμένος ἰατρός τῆς πόλεώς μας κ. Ἐμμ. Περιφανάκης, ἐξυμνήσαντες ἀμφοτέροι τὰς πολλαπλὰς τοῦ μακαρίτου ἀρετὰς ἐν τῇ ἐπιστήμῃ καὶ τῇ κοινωνίᾳ.

Messieurs,

Qu' il me soit permis, à mon tour, d'apporter sur cette tombe, l'expression de regrets et de sentiments dont personne ne doutera de la sincérité.

Depuis près de onze ans que j'ai l'

honneur de vivre parmi vous, Messieurs, je n'ai jamais compris autant qu'en cette circonstance la vivacité des liens qui m'attachent à ce pays, tant la douleur qui l'afflige en ce moment, par la mort d'un de ses plus éminents citoyens, est ressentie par moi, comme si je perdais, avec vous, un compatriote et un frère.

C'est que j'ai pu apprécier, à l'égal de vous tous, dans des rapports fréquents et de plus en plus intimes, le Docteur Calomenopoulos, l'amabilité de sa personne, l'attrait de sa conversation, le charme de ses relations, la droiture de son caractère, la délicatesse de ses sentiments et la sûreté de son amitié.

Sa générosité intarissable, sa bonté proverbiale, son courage inlassable, son dévouement au bien public sous toutes les formes, tout cela je le connaissais et l'admirais comme vous; mais je savais, en outre, quel souvenir aimant il avait conservé de ses années de séjour en France et quel plaisir il prenait à semer, en toutes occasions, les germes d'union entre nos deux Nations, déjà si attirées l'une vers l'autre par tant de causes naturelles et de points de ressemblance.

Et c'est ainsi que médecin du Consulat de France, ancien médecin de l'Hôpital Français, où il continuait ses obligeants services au titre consultant, et membre fondateur du Comité de l'Alliance Française de Syra, il venait, tout récemment, d'accepter la Présidence de ce Comité de l'Alliance, en vue d'en ramener l'action - un instant et accidentellement interrompue - et de lui imprimer un nouvel essor, sous l'égide de sa volonté persuasive et entraînante.

En un mot, il n'y avait pas d'œuvre intéressante ici la France, à titre général ou particulier, à laquelle il n'apportât sa coopération, quand il n'en prenait l'initiative.

Vous n'ignorez probablement pas, Messieurs, que j'étais extrêmement reconnaissant de tout cela à notre excellent ami. Mais sans doute ne savez-vous pas qu'il entraînait dans mes intentions de traduire cette reconnaissance autrement que par des paroles et que j'entendais bien rendre hommage à Syra, en la personne de son éminent citoyen, en obtenant pour lui la Croix de la Légion d'Honneur, qu'il était si digne de porter - Cette suprême distinction je l'avais demandée à mon Gouvernement en termes si pressants et avec tant d'instance que j'avais le droit de la considérer comme acquise et le légitime espoir qu'une prochaine promotion m'apporterait la précieuse satisfaction d'attacher moi-même cette Croix si méritée sur la poitrine de notre bon Docteur.

Hélas l'impitoyable mort, qui nous le ravit si brusquement et si prématurément, a rendu vains mes efforts, et ma douleur s'en accroît encore. - Mais je tiens à proclamer ici combien j'avais pris à cœur le résultat qui m'échappe, et puisqu'il ne me restait que la ressource de traduire ma gratitude et mes sentiments par un éloge funèbre, tout du moins ai-je tenu à accomplir ce devoir devant sa famille éplorée et ses amis atterrés, avec toute la sincérité de mon âme et la vivacité de mes regrets.

ΕΠΙ ΤΩ ΘΑΝΑΤΩ ΤΟΥ ΠΟΛΥΚΛΑΥΣΤΟΥ ΑΝΤΩΝ. ΚΑΛΟΜΕΝΟΠΟΥΛΟΥ ΙΑΤΡΟΥ

Αδελφωμένη ή Χαρά με την Φιλανθρωπία εδίδαν την μαύρη γή σκορπίζοντας ελέη, μα Ήαφρου τας κατέλαθε στο δρόμο τριχυμία κι' άπελπισμένη κι' έρημη ή κάθε μιιά των κλαίει

σ' ένα νεκρό, που ήταν ζώη και στήριγμα των, και δυστυχώς στενάζουμε με τα στενάγματά των.

Παιός είν' ο άμοιρος νεκρός κανείς άς μη ρωτήση, γιατί θνητός δέν θα θρεθής γι' αυτόν να μη δακρυσή, Για τ' ήταν έξοχος μορφή εις όλα και χρυσόν και έπιστήμην 'χαρίς και κάποτε δακρύων συνέτρεχε τούς πάσχοντας, χωρίς να λείψη 'μέρα, γι' αυτό πολλοί τον έλεγαν σωτήρα και πατέρα.

Πλήν αν πολλούς διέσωσε από καταστροφήν, φεύ! ει πολλοί δέν 'μύρασαν λίγο να τον κρατήσουν, άλλ' έχασε τα νεύατά του στού χάρου μιιά στροφήν, και τόσαι χάρις φωτειναις σαν άστραπαίς να σβύσουν!

Του κάκου! Είνε άτελής ο άνθρωπος κι' ή φύσις. Μόλις προβάλλει ή αύγή, άμέσως και όύσις! 'Η λεύκη εις ύψει ύψιστα άργυρομένη στέκει, πλήν στήν στιγμή τήν ρίπτει στήν γή τ' άστροπελέκι. Για αυτό ματαίως κλαίει ο κόσμος τον νεκρόν του, και ή Φιλανθρωπία του θρηνεί στο μάρμαρόν του. Σύρος 28 Φεβρουαρίου 1911.

Φίλιππος Άδάμ

Πρός τούς

Άξιολόγους Συμπολίτας ήμών

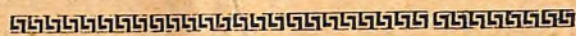
Κύριοι,

Εγγνωμονούμεν βαθύτατα ότι συνεκλαύσατε μεθ' ήμών τον πολυφίλητον άδελφόν μας Άντωνιον. Άδυνατούντες δέ να εκφράσωμεν ιδία εκάστω τὰ κατέχοντα ήμᾶς αισθήματα άρχοόμεθα εις τό παρόν και

Διατελούμεν μετ' αιδίου εγγνωμοσύνης και ίσοβίου αγάπης

- Κωνσ. Θ. Καλομενόπουλος
Ραλλού Κ. Καλομενοπούλου
Έλένη Π. Άποστολοπούλου
Έμμ. Θ. Καλομενόπουλος
Μίνα Ε. Καλομενοπούλου
Νικόστ. Θ. Καλομενόπουλος
Βικτωρία Μιχ. Λουτεράκη

Έν Έρμουπόλει 3 Μαρτίου 1911.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Αύριον Κυριακήν, Β'. των Νηστειών, ο ιεροκλήρξ Κυκλάδων κ. 'Ησαίας Πασχοπούλος άρχιμανδρίτης θέλει όμιλήση έν τῷ ιερῷ Ναῶ τῆς Κοιμήσεως τήν μέν πρώτην κατά τήν λειτουργίαν περί Φιλανθρωπίας, μετά μεσημβρίαν δέ κατά τόν έσπερινόν περί Μυστηρίων.

Παρακολουθόντες τὰς καθ' εκάστην τελουμένας άσκήσεις των μελών τῆς Σκοπευτικής Έταιρίας των μελλόντων να διαγωνισθώσι κατά τὰ «Έλευθέρια» μετά χαράς παρατηρούμεν τό τέλειον τῆς καταρτίσεως αὐτῶν ὑπερ μάς διδή τὸ ένδύσιμον ἔτι δύναται ή Έρμουπόλις να διεδικήση και καταλάβη μάλιστα τό γέρας τῆς νίκης. Άλλ' απαιτείται πρὸς τούτο ἴνα και ο Δῆμος και οί συμπολίταιί μας οί δυνάμενοι να ἔλθωσιν άρωγοί τῆ Σκοπευτικῆ Έταιρείας τῆ τόσῳ κοινωφελεί και ὑψηλόν επιδιωκοῦση σκιπόν, και πεπεισόμεθα ὅτι θέλει γίνη τούτο προκειμένου περί τῆς εὐπροσώπου παρστώσεως τῆς Έρμουπόλεως κατά τὰ «Έλευθέρια», ήτις ὡς άνωτέρω λεγομεν και τὰ πρωτεία δύναται να διεδικήση. Άνωνόμως Κύριός τις έντός φακέλλου ἔπεμψε σήμερα εις τήν Διοίκησιν τῆς Σκοπευτικῆς Έταιρείας πρὸς τόν ειρημένον σκοπόν δραχ. 50. Τόν άνώνομον από καρδίας συγγαίρομεν.

Η Έλληνική Μελοδραματική Έταιρία έν Αθήναις, προκηρύσσει διαγωνισμόν διά τήν εις τήν Έλληνικήν γλώσσαν μεταφράσιν του κειμένου του Μελοδράματος τῆς 'Ιουδαίας (Iuive) του Halevy. Οί βουλόμενοι έρασιτέχνη και λογογράφοι να λάβωσιν μέρος εις τόν διαγωνισμόν δύναται να διέλθωσι διά του τυπογραφείου τῆς «Πατρίδος» έν ᾧ εκδίδεται τό «Βῆμα», ὅπως λάβωσιν έν λεπτομερείᾳ ὑπ' ὄψει τούς αναγραφόμενους ὄρους του Διαγωνισμού, οἵτινες εἶνε ἄξιον, μελέτης και αναγκαίοι. ὡσαύτως δέ και τό χρονικόν ὄριον τῆς ὑποβολῆς του ἔργου, λήγον τῆ 15 Μαΐου ε. ἔ. Εὐχῆς ἔργον θά ἦτο, εάν ή Έρμουπολίτις Νεολαία, εις τόν ὄμιλον τῆς ὁποίας αριθμοῦνται οὐκ ὀλίγοι φιλότιμοι και έντρίβειί λογο-

γράφοι και έρασιτέχνη, επελαμβάνετο του λαμπροῦ τούτου ἔργου τῆς Μεταφράσεως τῆς 'Ιουδαίας (Iuive), ήτις εκτός τῆς ὕλικῆς ἀποζημιώσεως, ήτις δέν θά εἶνε μικρά, μεγίστην ήθικὴν ὠφέλειαν θέλει προσδώσει και εις τόν μεταφραστήν και εις τήν ήμετέραν πόλιν, ήτις τόσους και τόσους αριθμεί καλλιτέχνας του λόγου και ἀποθανόντας και ζώντας.

Παροδόξως αναγινώσκουμεν έν τισιν Αθηναϊκῆς ἔφημερίσι, μετά φανατισμοῦ πρωτοστατησάσαις εις τό γλωσσικόν ζήτημα, έν κυρίοις άρθροις κρίσεις επιπολαίας περί γλώσσης ἔξ ὧν καταδείκνυται ὅτι τό γλωσσικόν ζήτημα ὑπερ τῆς καθαρευούσης δέν ὑπῆρξε σοβαρὸν ζήτημα μελέτης του τύπου και ὅτι τὰ σήμερα οὕτω λεγόμενα δυνάμεθα αύριον να λέγομεν άλλως, πράγμα τό ὅπεσον δέν μαρτυρεῖ στεργάως, πράγμα τό ὅπεσον δέν μαρτυρεῖ στεργάως ἐμμόνους άρχάς. Άφίνομεν δέ ὅτι λέγονται και πολλοί άνακρίβειαι ἔξ επιπολαίας των πραγμάτων μελέτης, ὡς ὅταν, λόγου χάριν, λέγωσιν ὅτι τὰ χορικά των δραματικῶν μέλην, προϊόντα τῆς σοβαρῆς και ἱεροῆς των Δωριέων Μουσικῆς, εἶνε δημώδης ποιήσις. Καλόν θά ἦτο να ἔλειπεν ο μετριάσμός και ή επιείκεια αὐτῆ πρὸς παρηγορίαν των κατατροπθέντων δημοτικιστῶν-Μαλλιαρῶν, γνωστοῦ ὄντος του. «οὐ δύναται τις δυοί κυρίοις δευλεύειν Θεῷ και Μαριωνᾷ».

Τήν σχετικὴν Γαλήνην, ήν και ο τύπος ἔχαιρέτισε και ο εκ Κρήτις ήγέτης συνέστησεν, χάριν τῆς ὅλης Έθνικῆς ἀνορθώσεως, μετά μικρόν ἔτερος παρόμοιος περί τήν εκπαίδευσιν σάλος διαδεχθήσεται. Τό 16ον άρθρον, και εὐχόμεθα να διαψευσθῶμεν εις τούτο, θά γεννήσῃ οὐχι μικρότερας ταραχάς, οὐ ή μεταρρύθμισις καθιστᾷ τήν Μέσσην Έκπαίδευσιν ἐπὶ διδάκτρους ὠνητήν και προορίζει αὐτὴν κτήμα μόνον των πλουσιῶν.

Καθῆκον θεωρούμεν να συστήσωμεν τοῖς συμπολίταις μας τό πρὸς τῆ Πλατεία Μιαούλη καφενεῖον τό «Κέντρον» του ρέκτου και φιλοπροόδου συμπολίτου μας κ. Νικ. Ρούσσου, ὑπερ ὁσημέρι κατακτᾷ ἔδαφος ἔνεκα τῆς ἀπαρμίλλου έν αὐτῷ καθαριότητος, των ἐκλεκτῶν ὕλικῶν και τῆς προθύμου ὑπηρεσίας του τε Διευθυντοῦ και του προσωπικοῦ.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Ανεχώρησεν εις Αθήνας ο φίλος δικηγόρος και Ταμίας του Δήμου Έρμουπόλεως κ. Άλεξ. Π. Βενιζέλος, ὅπως παραστή εις τό Μνημόσυον τῆς πρὸ τινος ἀποθανούσης ἀλσημονήτου ἀδελφῆς του Εὐφημίας Ε. Μέρλ.

Άφίκετο εκ Βόλου ο κ. Π. Κουτσουγιαννόπουλος μετά τῆς αξιοτίμου κυρίας του πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς Σεβαστῆς Μητρό, των και ἀγαπητῶν ἀδελφῶν, βαρέως πενθούτων ἐπὶ τῆ ἀπολείᾳ του Σεβαστοῦ μακαρίτου πατρὸς 'Ιω. Ἀργυράκη.

Άφίκετο ἔξ Αθηνῶν ο κ. Κωνστ. Καλομενόπουλος βουλευτῆς Κυκλάδων και ο εκεί διηγόρος συμπολίτης μας κ. Έμμ. Θ. Καλομενόπουλος ὅπως ἀποθέσει ἀσπασμόν ἐπὶ τόν νεκρόν του πολυφίλητου και πολυκλαύστου ἀδελφοῦ των Άντωνίου.

Άφίκετο εκ Λαρίσης ο λοχαγός κ. Νικόστρατος Θ. Καλομενόπουλος,

Τό Δημοτικόν Συμβούλιον, έν τῆ προχθεσινῆ αὐτοῦ συνεδριάσει ἐψήφισεν τούς προϋπολογισμούς των πέντε ἐνοριακῶν Ναῶν τῆς πόλεως μας.

Η ἔριτιμος Κυρία Βιργινία Στ. Κρίνου, ή πάντοτε διακρινόμενη διά τὰς δωρεάς της, προσέφερον εις τό λαμπρόν τῆς πόλεως μας Σωματεῖον των ἔργατων «Άλληλοθῆθεια» δραχμάς ἑκατόν.

Κατά τόν λήξαντα μήνα Φεβρουάριον κατέπλευσαν εις τόν λιμένα μας 130 έν ὄλω ἀτμόπλοια, ἔξ ὧν ἄλλα μέν πρὸς παραλαβήν και ἐκφόρτωσιν διαφόρων ἐμπορευμάτων, ήτοι σμύριδος κίτρων και λοιπῶν, και ἄλλα πρὸς ἀνθρώκευσιν. Τὰ ἀτμόπλοια ταῦτα κατά ἔθνηκότητα εἶσι τὰ ἑξῆς: 99 Έλληνικά, 13 Άγγλικά, 4 Αὐστριακά, 3 Γερμανικά, 3 Νορβηγικά, 2 Γαλλικά, 2 Σουηδικά, 2 Όθωμανικά, 1 Βουλγαρικόν και 1 Αμερικανικόν.

Έν στενῷ κύκλῳ συγγενῶν ἐτελέσθησαν προχθές οἱ ἀρραβῶνες του καλοῦ νέου κ. Ι. Άντωνοῦτσου μηχανικοῦ ἀτμόπλοίου, μετά τῆς σεμνῆς δεσποινίδος Εἰρήνης Ν. Ζολῶτα ἑρέως. Τοῖς μνηστευθεῖσι συγγαίροντες εὐχόμεθα ταχεῖαν στέφιν.

Κατά τήν γενομένην κλήρωσιν του Λαχείου του Στόλου τήν παρελθούσαν Κυριακήν, τό έν τέταρτον του πρώτου ἀριθμοῦ του κερδίζοντος 20,000 δραχμῶν ἔλαχεν εις τόν καλόν νέον καφεπόλην κ. Κωνστ. Μ. Γιαννίρη, και εις τόν ὑπάλληλον του καφενεῖου των κ. Άδελφῶν Γιαννίρη Άντωνιον Καλόθεον. Συγγαίρομεν τούτους ἐπὶ τῷ κέρδει.

Άφίκετο εκ Αουδίνου ο κ. Γεώργιος Τραννέτος.

Μετά ὀλιγοήμερον ένκαῦθα διαμονήν ἐπανάκαμψαν εις Αθήνας ή ευγενεστάτη Κυρία Αντ. Έμπειρικοῦ μετά τῆς ἀδελφῆς της δος 'Ιφιγενείας Σταυρουλοπούλου.

Ὡς ἠγγέλθη εκ Τήνου ο ἔργατης 'Ιωάν. Δεσιπρης εὐρισκόμενος ἐπὶ τινος ὑψώματος τεσσάρων μέτρων, χάσας τήν ίσορροπίαν του κατέπεσε έντός χάνδακος ἔνθα εὗρεν οἰκτρὸν θάνατον.

Τῆ ἀποφάσει των Ἐφόρων του έν Άνω Σύρω Ναοῦ του Ἁγίου Νικολάου, καθιερωθῆ ή Κυριακή τῆς Σταυρωτων Εὐεργετῶν, Δωρητῶν και Συνδρομητῶν των ἀποβῶσαντων.

Ένεκεν πληθώρας ὕλης αναγκαζόμεθα να ἀναβάλωμεν διά τό προσεχές τήν δημοσίευσιν τῆς συνεχείας του Ὑπομνήματος του Δικηγορικοῦ Συλλόγου και διαφόρων άλλων.